

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela : Prokuratora Zuzanny Cupryk

po rozpoznaniu dnia 08 grudnia 2015 r. , 20 stycznia 2016 r. , 04 marca 2016 r. , 25 kwietnia 2016 r. , 06 czerwca 2016 r. , 12 lipca 2016 r. i 26 września 2016 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

R. K. , s. J. i B. z d. P. , ur. dnia (...) w S.

oskarżonego o to, że :

1. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) znieważył funkcjonariusza Policji st. post. W. B. podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych używając w stosunku do tego policjanta słów uważanych powszechnie za obelżywe

to jest o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

2. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną st. post. W. B. podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych poprzez kopnięcie go w udo lewej nogi

to jest o przestępstwo z art. 222 § 1 k.k.

3. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) stosował przemoc polegająca na kopaniu i szarpaniu za umundurowanie oraz groźbę pobicia w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji st. post. W. B. do zaniechania prawnej czynności służbowej przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej wobec niego za umyślne przestępstwo podobne

to jest o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) w Komisariacie Policji w N. znieważył funkcjonariusza Policji st. post. W. B. podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych używając w stosunku do tego policjanta słów uważanych powszechnie za obelżywe

to jest o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

5. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) w Komisariacie Policji w N. stosował groźbę pobicia w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji st. post. W. B. do zaniechania prawnej czynności służbowej czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej wobec niego za umyślne przestępstwo podobne

to jest o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

6. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) w Komisariacie Policji w N. , będąc pozbawionym wolności na podstawie protokołu zatrzymania osoby sporządzonego przez funkcjonariusza Komisariatu Policji w N. mł. asp. T. E. , uwolnił się sam podczas przeprowadzania czynności doprowadzania

to jest o przestępstwo z art. 242 § 1 k.k.

1. Oskarżonego R. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 1 zarzutów czynu i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. skazuje go na karę ograniczenia wolności w wymiarze 4 (czterech) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

2. Oskarżonego R. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 2 zarzutów czynu i za to na podstawie art. 222 § 1 k.k. skazuje go na karę ograniczenia wolności w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

3. Oskarżonego R. K. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. 3 zarzutów uznaje za winnego tego że w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) stosował przemoc polegającą na kopaniu i szarpaniu za umundurowanie oraz groźbę pobicia w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji st. post. W. B. do zaniechania prawnej czynności służbowej przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego za umyślne przestępstwo podobne to jest popełnienia czynu z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuję, zaś na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. 37a k.k. wymierza mu karę ograniczenia wolności w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

4. Oskarżonego R. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 4 zarzutów czynu i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. skazuje go na karę ograniczenia wolności w wymiarze 4 (czterech) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

5. Oskarżonego R. K. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. 5 zarzutów uznaje za winnego tego w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) w Komisariacie Policji w N. stosował groźbę pobicia w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji st. post. W. B. do zaniechania prawnej czynności służbowej przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego za umyślne przestępstwo podobne to jest popełnienia czynu z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuję, zaś na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. 37a k.k. k.k. wymierza mu karę ograniczenia wolności w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

6. Oskarżonego R. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 6 zarzutów czynu i za to na podstawie art. 242 § 1 k.k. skazuje go na karę ograniczenia wolności w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

7. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. K. karę łączną biorąc za podstawę kary ograniczenia wolności orzeczone w punkcie 1 , 2 , 3 , 4 , 5 i 6 wyroku i wymierza oskarżonemu R. K. karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku , polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydzięści) godzin miesięcznie;

8. Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata J. K. (1) kwotę 797,04 zł (siedemset dziewięćdziesiąt siedem złotych cztery grosze) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego R. K. pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu;

9. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego R. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 541/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 kwietnia 2014 r. około godziny 18.50. patrol policji w składzie st. post. W. B. i mł. asp. T. E. z polecenia oficera dyżurnego KP N. wspólnie udali się radiowozem oznakowanym na interwencję na posesję w N. przy ul. (...) . Zgłaszającym interwencję był J. K. (2) który przebywając za granicą poinformował o awanturze domowej wywołanej przez oskarżonego R. K. , który zniszczył wyposażenia domu i groził swojemu młodszemu bratu S. K. iż spali ten dom . Po przybyciu na miejsce st. post. W. B. i mł. asp. T. E. zastali na podwórku przed domem oskarżonego R. K. oraz jego brata S. K.. S. K. poinformował ich iż jego brat oskarżony R. K. będąc w stanie nietrzeźwości i najprawdopodobniej pod wpływem środków psychotropowych jest wobec niego agresywny i zniszczył w domu drzwi i meble . T. E. udał się do domu wraz z S. K. , natomiast oskarżony R. K. został chwilę wcześniej doprowadzony do radiowozu przez st. post. W. B. i siedział w nim na tylnym siedzeniu . Oskarżony R. K. będąc w radiowozie zachowywał się agresywnie i wyzywał st. post. W. B. słowami wulgarnymi krzyżąc że „(...)” . Po wejściu do domu przy ul. (...) mł. asp. T. E. stwierdził zniszczenie drzwi i mebli. Następnie S. K. skontaktował się telefonicznie ze swoją matka B. K. (1) która w rozmowie z T. E. poprosiła o to by zabrać jej starszego syna oskarżonego R. K. do wytrzeźwienia , bo groził iż spali dom z ze swoim bratem S. w środku , a oni obawiają się tej groźby. Gdy mł. asp. T. E. wrócił do radiowozu oskarżony R. K. w dalszym ciągu zachowywał się agresywnie i wyzywał st. post. W. B. słowami wulgarnymi . Wobec powyższego podjęto decyzję o zatrzymaniu oskarżonego R. K. i przewiezieniu go do Komisariatu Policji w N. . Gdy st. post. W. B. zmykał drzwi do radiowozu , leżący na tylnym siedzeniu oskarżony R. K. kopną w udo lewej nogi . Następnie gdy st. post. W. B. wsiał na miejsce kierowcy do radiowozu oskarżony R. K. zaczął szarpać go za koszule i grozić pobiciem krzyżąc „że mu dojebie i jak wszyscy w więzieniu dowiedzą się ze pobił policjanta to będzie panem” w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania oskarżonego.

Gdy oskarżony R. K. został doprowadzony na Komisariatu Policji w N. przy ul. (...) w dalszym ciągu zachowywał się agresywnie wobec st. post. W. B. , który wykonywał z nim czynności w postaci badania na urządzeniu kontrolno – pomiarowym na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony R. K. ponownie zaczął wyzywał st. post. W. B. słowami wulgarnymi krzyżąc iż że „(...)” . Oskarżony R. K. groził również st. post. W. B. pobiciem „gdy go spotka po wyjściu z komisariatu” w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania oskarżonego .

Po przeprowadzeniu czynności z oskarżonym R. K. ,między innymi sporządzeniu protokołu zatrzymania oskarżonego (k. 2) ,oficer dyżurny Komisariatu Policji w N. podjął decyzję o przewiezieniu oskarżonego do (...) w L. . Ok. godz. 20.50 mł. asp. T. E. wraz z sierż. szt. M. B. doprowadzał oskarżonego R. K. z budynku KP N. do radiowozu celem przewiezienia go do (...) w L. . Podczas wyprowadzania z komisariatu oskarżony R. K. mimo iż był skuty kajdankami do tyłu , uwolnił się z kajdanek , pchnął barkiem sierż. szt. M. B. i uciekł z Komisariatu Policji w N. . M. B. , T. E. i W. B. podjęli pościg za oskarżonym R. K. . Po ok. 30 minutach oskarżony R. K. został zatrzymany na posesji przy ul. (...) w N. należącej do B. K. (2) przez sierż. szt. M. B. i st. post. W. B. .

Wcześniej oskarżony R. K. w KP w N. został przebadana na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu . Oskarżony R. K. w dniu 22 kwietnia 2014 r. posiadał o godzinie 19.43 (na urzędzeniu nie zmieniono czasu na czas letni) 1,85 promila alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 99-100) .

Wyrokiem łącznym z dnia 08 sierpnia 2012 r. sygn. akt. II K 136/12 Sąd Rejonowy w Słubicach II Wydział Karny połączył między innymi kary wymierzone skazanemu R. K. wyrokami sygn. akt VI K 76/08 za czyn z art. 278 § 1 k.k. i sygn. akt II K 261/08 za czyn z art. 280 § 1 k.k. , z art. 282 k.k. , z art. 189 § 2 k.k. i z art. 217 § 1 k.k. oraz wymierzył skazanemu R. K. karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności . R. K. karę pozbawienia wolności orzeczoną tym wyrokiem łącznym odbył w okresie od 20 lipca 2012 r. do 04 lutego 2014 r. (k. 292-295 i k. 343-344) .

R. K. ma ukończone 27 lat, jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu , pracuje dorywczo i uzyskuje dochód 800 zł, był karany (k. 343-344) , nie był leczony psychiatrycznie był leczony odwykowo . Z opinii sądowo - psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów w dniu 26 października r. (k. 194-196) wynika jednak iż stan psychiczny oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu nie ograniczał , ani nie zniósł jego zdolności rozpoznawania znaczenia czynów i zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony może brać udział w postępowaniu sądowym w toku którego jego poczytalność nie budzi wątpliwości oraz prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego R. K. (k. 28v-29 , k. 35-36 , k. 94 , k. 97 i k. 231), zeznań świadków: W. B. (k. 9 , k. 13 v , k. 47 v i k. 231- 232) , B. K. (2) (k. 17v i k. 232) , T. E. (k. 15-16 v i k. 244- 245) , M. B. (k. 333-334) , U. S. (k. 98v i k. 272) , J. K. (2) (k. 50 i k. 298-299) i M. Ź. (k. 350) , notatki urzędowej (k. 1 i k. 102) , protokołu zatrzymania osoby (k. 2) , protokołu oględzin miejsca (k. 3-4) , notatki urzędowej (k. 6-7) , protokołu przeszukania (k. 22- 23) , karty karnej (k. 41-44 i k. 84-85) , danych osobo-poznawczych (k. 46) , dokumentacji fotograficznej (k. 48) , kopii wyroku (k. 77-78) , kserokopii użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego (k. 99-100) , karty karnej (k. 149) , opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 194-195) , karty karnej (k. 219 k. 308-309, k. 343-344) i informacji systemu (...) (k. 291-295) oraz częściowo zeznań świadków : S. K. (k. 21 i k. 270-273) i B. K. (1) (k. 52 v i k. 297-298) .

Oskarżony R. K. stanął pod zarzutami , iż :

1. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) znieważył funkcjonariusza Policji st. post. W. B. podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych używając w stosunku do tego policjanta słów uważanych powszechnie za obelżywe to jest popełnienia przestępstwa z art. 226 § 1 k.k.
2. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną st. post. W. B. podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych poprzez kopnięcie go w udo lewej nogi to jest popełnienia przestępstwa z art. 222 § 1 k.k.
3. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) stosował przemoc polegająca na kopaniu i szarpaniu za umundurowanie oraz groźbę pobicia w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji st. post. W. B. do zaniechania prawnej czynności służbowej przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej wobec niego za umyślne przestępstwo podobne to jest popełnienia przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
4. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) w Komisariacie Policji w N. znieważył funkcjonariusza Policji st. post. W. B. podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych używając w stosunku do tego policjanta słów uważanych powszechnie za obelżywe to jest popełnienia przestępstwa z art. 226 § 1 k.k.
5. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) w Komisariacie Policji w N. stosował groźbę pobicia w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji st. post. W. B. do zaniechania prawnej czynności służbowej czym czynu

tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej wobec niego za umyślne przestępstwo podobne to jest popełnienia przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

6. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) w Komisariacie Policji w N. , będąc pozbawionym wolności na podstawie protokołu zatrzymania osoby sporządzonego przez funkcjonariusza Komisariatu Policji w N. mł. asp. T. E. , uwolnił się sam podczas przeprowadzania czynności doprowadzania to jest popełnienia przestępstwa z art. 242 § 1 k.k.

Oskarżony R. K. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem przyznał się do popełnienia czynów opisanych w pkt. I i VI zarzutów aktu oskarżenia (k. 28v , k. 35 , k. 94 , k. 97 i k. 231) . Oskarżony R. K. w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił iż podczas zatrzymania w dniu 22 kwietnia 2014 r. mógł używać słów wulgarnych wobec st. post. W. B. gdyż był pod wpływem alkoholu. Zaprzeczył jednak by wtedy naruszył nietykalność cielesną st. post. W. B. , podnosząc iż przebieg tego zdarzenia widziała sąsiadka miesząca na posesji przy ul. (...) w N.. Z dalszych wyjaśnień oskarżonego R. K. wynika iż po tym gdy został przewieziony do Komisariatu Policji w N. został pobity przez nieznanego mu funkcjonariusza policji w cywilu , dlatego podjął decyzję o ucieczce z Komisariatu Policji w N. (k. 28v-29 , k. 35-36) .

Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony R. K. odmówił składania wyjaśnień i potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym (k. 231) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego R. K. w zakresie w jakim przyznał do popełnienia czynu opisanego w pkt. I i VI zarzutów aktu oskarżenia . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego R. K. są jasne, dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : W. B. (k. 9 , k. 13 v , k. 47 v i k. 231- 232) , B. K. (2) (k. 17v i k. 232) , T. E. (k. 15-16 v i k. 244- 245) i M. B. (k. 333-334) w zakresie jakim Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków oraz protokołem użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego (k. 91-100) .

Sąd nie dał natomiast w pozostałym zakresie wiary wyjaśnieniom oskarżonego R. K. zwłaszcza w zakresie jakim zaprzeczył że popełnił pozostałe zarzucane mu czyny , w tym nie naruszył nietykalności cielesnej st. post. W. B. podczas swojego zatrzymania w dniu 22 kwietnia 2014 r. jako niejasnym , nielogicznym i wewnętrznie sprzecznym . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego R. K. stanowią przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione przez niego czyny. Należy zauważyć iż wersja zdarzeń przedstawiona w tym zakresie przez oskarżonego R. K. pozostaje w sprzeczności z wersją przedstawioną przez świadków : W. B. (k. 9 , k. 13 v , k. 47 v i k. 231- 232) i T. E. (k. 15-16 v i k. 244- 245) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę. Z zeznań świadków W. B. i T. E. wynika w jaki sposób oskarżony R. K. zachowywał się wobec pokrzywdzonego W. B. w dniu 22 kwietnia 2014 r. na posesji w miejscowości N. przy ul. (...) i w Komisariacie Policji w N. przy ul. (...) . Należy wskazać iż z wyjaśnień oskarżonego R. K. wynika wprost iż był pod zaciemnym wpływem alkoholu. Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego R. K. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków : W. B. , B. K. (2), T. E., M. B., U. S., J. K. (2) i M. Ż. jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadka W. B. funkcjonariusza Policji z KP w W. wynika jaki przebieg miała interwencja w dniu 22 kwietnia 2014 r. w N. przy ul. (...) i co było jej powodem. Świadek W. B. wskazał iż po przyjechaniu na miejsce interwencji radiowozem oznakowanym wspólnie z mł asp. T. E. zastali stojącego przed domem oskarżonego R. K. i jego brata S. K. . Oskarżony R. K. był mocno pobudzony , natomiast S. K. zachowywał się spokojnie i nic nie mówił . Po pewnym czasie oskarżony R. K. na skutek jego prośby wyszedł na ulicę i wsiadł do radiowozu. Natomiast mł. asp. T. E. wraz z S. K. udał się do domu w celu obejrzenia zniszczeń dokonanych przez oskarżonego . Z dalszych zeznań świadka W. B. wynika iż gdy mł. asp. T. E. wyszedł z domu i podszedł do radiowozu oskarżony R. K. ponownie stał się agresywny. Oskarżony zaczął wyzywać W. B. słowami wulgarnymi krzyżąc że : „(...)” , wykonywał też obsceniczne gesty . Gdy W. B. podszedł do oskarżonego R. K. , ten leżąc na siedzeniu radiowozu naruszył nietykalność cielesną W. B. kopiąc go w udo lewej nogi . Z dalszych zeznań świadka W. B. wynika iż razem z mł. asp. T. E. użyli wobec oskarżonego R.

K. środków przymusy bezpośredniego i mł. asp. T. E. założył oskarżonemu kajdanki. Gdy W. B. wsiadł do radiowozu na miejsce kierowcy siedzący z tyłu oskarżony R. K. zaczął ciągnąć go za koszulę i szarpać krzycząc „(...)”. Z dalszych zeznań świadka W. B. wynika iż po przewiezieniu do Komisariatu Policji w N. oskarżony R. K. podczas wykonywania z nim czynności w dalszym ciągu zachowywał się w stosunku do niego agresywnie w dalszym ciągu wyzywał go słowami wulgarnymi mówiąc iż (...)”, groził mu także pobiciem gdy go spotkał po wyjściu z komisariatu. Po wykonaniu tych czynności oskarżonym będąc eskortowany przez mł. asp. T. E. i sierż. szt. M. B. celem doprowadzenia do (...) w L. uciekł z KP N. . Po około 20-30 minutach oskarżony R. K. został zatrzymany na terenie posesji przy ul. (...) w N. (k. 9, k. 13 v, k. 47 v i k. 231- 232).

Z zeznań świadka B. K. (2) wynika iż gdy w dniu 22 kwietnia 2014 r. ok. godz. 21.20 wróciła na swoją posesję przy ul. (...) i została poinformowana przez policjantów iż na teren jej posesji wbiegł poszukiwany przez nich mężczyzna. Po wejściu na teren posesji przez bramę, która nie była zamknięta, włączyła oświetlenie zewnętrzne znajdujące się na jej domu. W świetle tych lamp zobaczyła leżącego w rogu jej posesji mężczyznę, który następnie został zatrzymany przez policjantów (k. 17v i k. 232).

Z zeznań świadka T. E. funkcjonariusza Policji z KP w W. również wynika jaki przebieg miała interwencja w dniu 22 kwietnia 2014 r. w N. przy ul. (...) i co było jej powodem. Świadek T. E. wskazał iż w dniu 22 kwietnia 2014 r. z polecenia oficera dyżurnego KP N. wspólnie z st. post. W. B. udał się na interwencję z powodu awantury domowej w N. przy ul. (...). Zgłaszającym interwencję był J. K. (2) który przebywał za granicą. Po przybyciu na miejsce zastali oskarżonego R. K. oraz jego brata S. K.. S. K. poinformował iż jego brat będąc w stanie nietrzeźwości i najprawdopodobniej pod wpływem środków psychotropowych jest wobec niego agresywny i zniszczył w domu drzwi i meble. Z dalszych zeznań świadka T. E. wynika iż udał się do domu wraz z S. K., natomiast R. K. znajdujący się już w radiowozie pozostał z st. post. W. B.. Oskarżony R. K. zachowywał się agresywnie i wyzywał st. post. W. B. słowami wulgarnymi nazywając go: policyjną k..., lachonem, szmata”. Po wejściu do domu przy ul. (...) świadek T. E. stwierdził zniszczenie drzwi i mebli. Następnie S. K. podał mu telefon komórkowy na który zadzwoniła jego matka B. K. (1) która poprosiła o to by zabrać jej starszego syna oskarżonego R. K. do wytrzeźwienia, bo groził iż spali dom z ze swoim bratem S. w środku, a oni obawiają się tej groźby. Z dalszych zeznań świadka T. E. wynika iż gdy wrócił do radiowozu oskarżony R. K. w dalszym ciągu zachowywał się agresywnie i kopnął w nogę st. post. W. B. gdy ten zamykał drzwi radiowozu. Następnie gdy st. post. W. B. wsiadł na miejsce kierowcy do radiowozu oskarżony zaczął szarpać go za koszulę i grozić pobiciem. Z dalszych zeznań świadka T. E. wynika iż po tym jak oskarżony R. K. został doprowadzony na Komisariat Policji w N. w dalszym ciągu zachowywał się agresywnie wobec st. post. W. B. który wykonywał z nim czynności w postaci badania na urzędzeniu kontrolno – pomiarowym, wyzywał go w dalszym ciągu słowami wulgarnymi i groził mu pobiciem. W swoich dalszych zeznaniach świadek T. E. wskazał iż ok. godz. 20.50 doprowadzał wraz z sierż. szt. M. B. oskarżonemu do radiowozu celem przewiezienia go do (...) w L.. Podczas wyprowadzania z komisariatu oskarżony R. K. mimo iż był skuty kajdankami wyrwał się sierż. szt. M. B. i uciekł z Komisariatu Policji w N.. Po ok. 30 minutach oskarżony został zatrzymany na posesji przy ul. (...) w N. (k. 15-16 v i k. 244-245).

Świadek M. B. funkcjonariusz Policji z KP w N. w swoich zeznaniach opisujących wydarzenia z dnia 22 kwietnia 2014 r. wskazał iż z polecenia oficera dyżurnego KP w N. doprowadzał oskarżonego R. K. do radiowozu celem przewiezienia go do KPP w L.. Gdy wychodzili w KP w N. ze schodów oskarżony R. K. mimo iż był skuty kajdankami do tyłu uwolnił się z kajdanek, pchnął go barkiem i wybiegł z komisariatu. Następnie oskarżony R. K. został zatrzymany na posesji znajdującej się w niewielkiej odległości od Komisariatu Policji w N. (k. 333-334).

Z zeznań świadka U. S. – sąsiadki oskarżonego która mieszka na posesji przy ul. (...) wynika iż nigdy nie widziała żadnej interwencji policji na posesji na której mieszka oskarżony. Świadek wskazał iż osobiście nie zna oskarżonego R. K. (k. 98v i k. 272).

J. K. (2) – ojciec oskarżonego R. K. w swoich zeznaniach wskazał iż nie był obecny podczas interwencji policji w dniu 22 kwietnia 2014 r. w jego domu w N. przy ul. (...). Jednak od młodszego syna wie iż oskarżony R. K. tego dnia zachował się agresywnie jakby był w amoku i niszczył wszystko co stało mu na drodze w domu – drzwi, meble (k. 298-299).

Natomiast z zeznań świadka M. Ż. wynika iż nie była świadkiem zatrzymania oskarżonego R. K. przez policję. Widziała iż 2-3 razy była interwencja policji na posesji na której mieszka oskarżony, gdyż policjanci stali przed tą posesją i nie mogli się na nią dostać. Nie pamięta czy któraś z tych interwencji miała miejsce 22 kwietnia 2014 r. (k. 350).

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne, dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Jeżeli chodzi o zeznania świadka S. K. (k. 21 i k. 270-273) - brata oskarżonego R. K. - to zasługuje na wiarę ta część jego zeznań w której stwierdził iż oskarżony jest uzależniony od środków psychotropowych i obecnie przebywa na leczeniu. Na wiarę zasługuje również ta część zeznań świadka S. K. iż wobec zachowania jego brata - oskarżonego R. K. była kilkakrotnie wzywana na interwencję policja. W tym zakresie zeznania świadka S. K. są jasne, dokładne, spójne, logiczne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków: W. B. (k. 9, k. 13 v, k. 47 v i k. 231- 232), T. E. (k. 15-16 v i k. 244- 245) i M. Ż. (k. 350).

Nie zasługuje na wiarę natomiast pozostała część zeznań świadka S. K. zwłaszcza co do faktu iż oskarżony R. K. podczas interwencji w dniu 22 kwietnia 2014 r. nie zachowywał się agresywnie wobec policjantów. W tym zakresie zeznania świadka S. K. są niejasne, nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne oraz skierowane na pomniejszenie winy oskarżonego R. K.. Należy zauważyć iż świadek S. K. stwierdził iż nie pamięta przebiegu interwencji w dniu 22 kwietnia 2014 r., wskazując iż w tym okresie było kilka interwencji policji wobec jego brata R. K.. Należy wskazać iż powodem interwencji policji która miał w dniu 22 kwietnia 2014 r. było agresywne zachowanie oskarżonego R. K. będącego pod wpływem alkoholu i grozić spaleniem domu oraz zniszczył w domu drzwi i meble. Fakt ten wynika wprost z zeznań świadka T. E. (k. 15-16 v i k. 244- 245) i J. K. (2) (k. 50 i k. 298-299). Ponadto z zeznań świadków W. B. (k. 9, k. 13 v, k. 47 v i k. 231- 232) i T. E. (k. 15-16 v i k. 244- 245) wynika w jaki sposób zachowywał się oskarżony R. K. podczas interwencji w dniu 22 kwietnia 2014 r. na posesji w N. przy ul. (...). Ponadto wyjaśnienie oskarżonego R. K. wynika wprost iż podczas tej interwencji wyzywał słowami wulgarnymi st. post. W. B.. Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka S. K. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary.

Jeżeli chodzi o zeznania świadka B. K. (1) (k. 52 v i k. 297-298) matki oskarżonego R. K. - to zasługuje na wiarę w części w której świadek stwierdził iż nie była obecna podczas interwencji policji w dniu 22 kwietnia 2014 r. i o zachowaniu oskarżonego R. K. dowiedziała się od swojego młodszego syna S. zanim została wezwana policja. Na wiarę zasługuje również ta część zeznań świadka B. K. (1) z której wynika iż jej syna - oskarżony R. K. jest uzależniony od środków psychotropowych. W tym zakresie zeznania świadka B. K. (1) są jasne, dokładne, spójne, logiczne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków: W. B. (k. 9, k. 13 v, k. 47 v i k. 231- 232) T. E. (k. 15-16 v i k. 244-245) i J. K. (2) (k. 298-299) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę.

Nie zasługuje na wiarę natomiast pozostała część zeznań świadka B. K. (1) zwłaszcza co do faktu iż oskarżony R. K. pod wpływem alkoholu i środków psychotropowych zachowuje się spokojnie i nie jest agresywny ani niebezpieczny dla innych osób. W tym zakresie zeznania świadka B. K. (1) są niejasne, nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne. Należy zauważyć iż gdyby oskarżony R. K. pod wpływem alkoholu i środków psychotropowych zachował się spokojnie i nie był agresywny nie było konieczności by ona i jej mąż mimo iż przebywali poza miejscem zamieszkania wezwali w dniu 22 kwietnia 2014 r. na interwencję patrol policji. Ponadto z zeznań świadków W. B. (k. 9, k. 13 v, k. 47 v i k. 231- 232) i T. E. (k. 15-16 v i k. 244-245) wynika iż podczas interwencji i później na Komisariacie Policji w N. oskarżony R. K. zachowywał się agresywnie. Fakt iż oskarżony R. K. pod wpływem alkoholu i środków psychotropowych zachowuje się agresywnie, zaś w dniu 22 kwietnia 2014 r. zniszczył w domu w N. przy ul. (...) drzwi i meble wynika wprost z zeznań świadka J. K. (2) (k. 298-299).

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka B. K. (1) w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary.

Sąd dał pełną wiarę opinii sądowno - psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów w dniu 02 dnia 26 października r. (k. 194-196) jako jasnej, dokładnej i fachowej. Wynika z niej, iż stan psychiczny oskarżonego R. K. odnośnie zarzucanego mu czynu nie ograniczał , ani nie zniósł jego zdolności rozpoznawania znaczenia czynów i zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony może brać udział w postępowaniu sądowym w toku którego jego poczytalność nie budzi wątpliwości oraz prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 226 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kto, znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Rodzajowym przedmiotem ochrony we wskazanym przepisie jest prawidłowa i niezakłócona działalność organów państwowych i samorządu terytorialnego oraz ich funkcjonariuszy. Ochrona ta obejmuje organy i instytucje należące do władz ustawodawczych, wykonawczych i wymiaru sprawiedliwości. Określone w art. 226 § 1 k.k. przestępstwo znieważenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych jest typem szczególnym (kwalifikowanym) w stosunku do przestępstwa znieważenia człowieka (art. 216 k.k.). Zaostrzenie karalności wiąże się z tym, iż omawiane przestępstwo godzi nie tylko w godność osobistą funkcjonariusza, lecz pośrednio także w poszanowanie reprezentowanej przez niego instytucji. Użytemu w art. 226 § 1 k.k. określeniu „znieważa” należy nadawać taką samą treść, jak przy wykładni ogólnego typu przestępstwa znieważenia. Jeżeli zniewaga wiąże się z naruszeniem nietykalności cielesnej (np. oplucie, popychanie, oblanie wodą itp.), czyn wymaga kumulatywnej kwalifikacji na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. . (za Komentarz do art. 226 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.) Znamiona typu czynu zabronionego określonego w art. 226 § 1 k.k. może zrealizować każdy. Jest to przestępstwa powszechne. Przedmiotem czynności wykonawczej typu czynu zabronionego określonego w art. 226 § 1 k.k. jest znieważenie funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych (za Komentarz do art. 226 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Ćwiąkalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.) .

Natomiast przepis art. 216 § 1 k.k. nie precyzuje sposobów zachowania się sprawcy, używając ogólnego określenia „znieważa”. Ze względu na przedmiot ochrony, jakim jest godność człowieka, za zniewagę uważa się zachowanie uwłaczające godności, wyrażające lekceważenie lub pogardę. O tym czy zachowanie to ma charakter znieważający, decydują dominujące w społeczeństwie oceny i normy obyczajowe. Najczęściej zniewaga ma formę wypowiedzi słownej (użycia słów wulgarnych, epitetów), może być też wyrażona w piśmie lub za pomocą wizerunku (np. list o obraźliwej treści, karykatura) albo obraźliwym gestem demonstrującym pogardę dla danej osoby. Przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. można się dopuścić jedynie w formie działania, a nie zaniechania. Zniewaga niewątpliwie jest przestępstwem formalnym. Do jego dokonania nie jest bowiem wymagany żaden konkretny skutek, w szczególności by adresat znieważającej wypowiedzi poczuł się dotknięty w swej godności albo by znieważające pismo dotarło do niego. Należy zauważyć iż w art. 216 § 1 k.k. ustawodawca określa sytuacje, w których można się dopuścić zniewagi. Może więc ona nastąpić w obecności pokrzywdzonego (zniewaga bezpośrednia), a w wypadku znieważających wypowiedzi uczynionych pod nieobecność pokrzywdzonego (a więc zaocznie), warunkiem karalności jest działanie publiczne (np. w czasopiśmie, na zebraniu) albo w zamiarze, aby treść zniewagi dotarła do pokrzywdzonego (np. drogą korespondencji, za pośrednictwem osoby trzeciej). Oznacza to, że bez działania w takim zamiarze niepubliczne

znieważające wypowiedzi formułowane pod nieobecność ich adresata nie wypełniają znamion przestępstwa. (za Komentarz do art.216 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.) .

W powyższej sprawie oskarżony R. K. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 226 § 1 k.k. odnośnie czynów wskazanych w pkt 1 i 4 zarzutów aktu oskarżenia . Oskarżony R. K. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) znieważył funkcjonariusza Policji st. post. W. B. podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych używając w stosunku do tego policjanta słów uważanych powszechnie za obelżywe . Następnie oskarżony R. K. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) w Komisariacie Policji w N. ponownie znieważył funkcjonariusza Policji st. post. W. B. podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych używając w stosunku do tego policjanta słów uważanych powszechnie za obelżywe .

Oskarżony R. K. obejmował swoją świadomością, iż jego działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu jakim jest policjant zgodnie z treścią art. 115 § 13 pkt. 7 k.k. oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych .

Znieważenie przez oskarżonych funkcjonariusza Policji st. post. W. B. jak to zostało wskazane wyżej polegało na tym że oskarżony miejscowości N. przy ul. (...) a następnie w miejscowości N. przy ul. (...) w Komisariacie Policji w N. wyzywał go słowami wulgarnymi krzyżąc że „(...)”. Zniewagi te miały charakter bezpośredni, gdyż następowały w obecności pokrzywdzonego st. post. W. B.. Niewątpliwym jest iż słowa wulgarne których użył oskarżony w stosunku do st. post. W. B. miały charakter znieważający, mając na uwadze dominujące w społeczeństwie oceny i normy obyczajowe. Należy również zauważyć iż zniewaga niewątpliwie jest przestępstwem formalnym. Do jego dokonania nie jest bowiem wymagany żaden konkretny skutek, w szczególności by adresat znieważającej wypowiedzi poczuł się dotknięty w swej godności. Fakt ten potwierdzają zeznania świadków W. B. (k. 9 , k. 13 v , k. 47 v i k. 231- 232) i T. E. (k. 15-16 v i k. 244- 245) . Należy zważyć iż w swoich wyjaśnieniach oskarżony R. K. przyznał do popełnienia czynu opisanego w pkt. I zarzutów aktu oskarżenia .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego R. K. co do popełnienia przez niego czynu z art. 226 § 1 k.k. opisanego w pkt. 1 i 4 zarzutów w nie budzą wątpliwości.

Natomiast przepis art. 222 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kto, narusza nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Rodzajowym przedmiotem ochrony art. 222 § 1 k.k. jest prawidłowa i niezakłócona działalność organów państwowych i samorządu terytorialnego oraz ich funkcjonariuszy. Ochrona ta obejmuje organy i instytucje należące do władz ustawodawczych, wykonawczych i wymiaru sprawiedliwości. Przepis art. 222 § 1 k.k. penalizuje naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Jest to typ kwalifikowany w stosunku do określonego w art. 217 k.k. przestępstwa naruszenia nietykalności człowieka, przy czym zaostrzenie odpowiedzialności następuje ze względu na związek naruszenia nietykalności funkcjonariusza z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych. Należy zauważyć iż przepis artykuł 217 § 1 k.k. określa odpowiedzialność karną za przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej człowieka. W jego opisie ustawodawca eksponuje uderzenie, przez co należy rozumieć każde gwałtowne działanie skierowane na ciało człowieka (zadanie ciosu, kopnięcie, szarpanie za włosy itp.), a ponadto wskazuje na naruszenie nietykalności w inny sposób (np. oplucie, oblanie nieczystościami). Przepis z art. 217 k.k. ma charakter materialny, przy czym przez skutek należy rozumieć naruszenie integralności cielesnej, które wiąże się z uczuciem przykrości, bólu, poniżenia, a może także pozostawić nieznaczne ślady na ciele (sińce, zadrapania lub obrzęk). W razie spowodowania uszczerbku na zdrowiu określonego w art. 156 k.k. lub 157 k.k. (ciężki, średni i lekki uszczerbek), odpowiedzialność za naruszenie nietykalności cielesnej jest wyłączona w myśl zasady konsumpcji. Strona podmiotowa przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej polega na umyślności w obu jej formach, tj. zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego. (za Komentarz do art.217 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks Karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.)

Naruszenie nietykalności funkcjonariusza jest przestępstwem umyślnym, przy czym do zastosowania przepisu art. 222 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie, że sprawca obejmował swoją świadomością, iż jego działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu lub osobie do pomocy mu przybranej oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych. Dla bytu omawianego przestępstwa nie jest natomiast istotny rodzaj motywu kierującego sprawcą. Do znamion strony przedmiotowej omawianego występkę należy naruszenie nietykalności funkcjonariusza podczas lub w związku z wykonywaniem jego obowiązków służbowych. Tak więc czyn może być popełniony tylko w związku lub podczas pełnienia przez funkcjonariusza (ewentualnie także osobę przybraną) obowiązków służbowych (za Komentarz do art. 222 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks Karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd.)

W powyższej sprawie oskarżony R. K. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 222 § 1 k.k. opisanego w pkt 2 zarzutów aktu oskarżenia gdyż w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną st. post. W. B. poprzez kopnięcie go w udo lewej nogi podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych . Oskarżony R. K. obejmował swoją świadomością, iż jej działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszom publicznym jakim są policjanci zgodnie z treścią art. 115 § 13 pkt. 7 k.k. oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariuszy obowiązków służbowych . Należy zauważyć że czas pełnienia obowiązków nie jest określony godzinami pracy, lecz pełnieniem zadań. Dlatego wypełnia znamiona omawianego czynu przez naruszenie nietykalności funkcjonariusza publicznego wykonującego zadania po upływie godzin urzędowania. Istnieje domniemanie, że funkcjonariusz przebywający w instytucji, w której jest zatrudniony, pełni obowiązki służbowe (za Komentarz do art. 222 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks Karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd.). Przedmiotową interwencję przeprowadzali umundurowani funkcjonariusze Policji poruszający się oznakowanym radiowozem policyjnym .

Naruszenie nietykalności cielesnej przez oskarżonego R. K. jak to zostało wskazane wyżej polegało na tym że oskarżony kopną w udo lewej nogi st. post. W. B. . Należy jednak zauważyć iż naruszeniem nietykalności cielesnej zdaje się być każde bezprawne dotknięcie innej osoby czy inny krzywdzący kontakt. Wchodzą tu w grę wszelkie kontakty fizyczne, które są obraźliwe, kłopotliwe czy po prostu niepożądane. Naruszenie nietykalności cielesnej nie musi łączyć się z wywołaniem bólu, jednakże musi być ono fizyczne, tzn. atak musi napotkać ciało pokrzywdzonego, z tym że dla dokonania przestępstwa jest rzeczą obojętną, czy sprawca dotyka ofiary fizycznie (za Komentarz do art. 217 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks Karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd.). Podczas przedmiotowego zdarzenia pokrzywdzeni st. post. W. B. nie odniósł żadnych obrażeń . Fakt ten potwierdzają zeznania świadków : W. B. (k. 9 , k. 13 v , k. 47 v i k. 231- 232) i T. E. (k. 15-16 v i k. 244- 245) .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego R. K. co do popełnienia przez niego czynu z art. 222 § 1 k.k. opisanego w punkcie 2 zarzutów w nie budzą wątpliwości.

Oskarżony R. K. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. 3 zarzutów został uznany za winnego tego że w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) stosował przemoc polegająca na kopaniu i szarpaniu za umundurowanie oraz groźbę pobicia w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji st. post. W. B. do zaniechania prawnej czynności służbowej przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego za umyślne przestępstwo podobne to jest popełnienia czynu z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k..

Oskarżony R. K. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. 5 zarzutów został uznany za winnego tego w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) w Komisariacie Policji w N. stosował groźbę pobicia w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji st. post. W. B. do zaniechania prawnej czynności służbowej przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego za umyślne przestępstwo podobne to jest popełnienia czynu z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k..

Przepis art. 224 § 2 k.k. stanowi iż karze podlega , kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. W art. 224 § 2 k.k. ustawodawca penalizuje stosowanie przemocy lub groźby bezprawnej wobec funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej w celu zmuszenia do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. Przemoc polegać może nie tylko na agresji skierowanej na ciało funkcjonariusza (np. zaatakowanie niebezpiecznym przedmiotem, wykręcenie rąk, obezwładnienie). Może ona być stosowana także wobec osoby bliskiej (np. przemoc wobec żony lub dziecka funkcjonariusza) albo zostać wywarta poprzez oddziaływanie na rzeczy - aby w ten sposób przeciwdziałać czynności funkcjonariusza (np. barykadowanie drzwi, unieruchomienie pojazdu służbowego itp.). Ze względu na znamiona użycia przemocy lub groźby bezprawnej wobec funkcjonariusza albo osoby przybranej mu do pomocy - przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. stanowi typ szczególny w stosunku do ogólnego przestępstwa zmuszania, co prowadzi do eliminacji art. 191 § 1 k.k. w myśl zasady specjalności. Karalności na podstawie art. 224 § 2 k.k. nie podlega stosowanie tzw. biernego oporu. Nie jest więc przestępstwem położenie się na ziemi przez osobę, którą funkcjonariusz policji chce ująć i zatrzymać, czy odmowa wydania poszukiwanego przedmiotu. Charakter biernego oporu ma także tzw. siedząca demonstracja, nawet gdy jej uczestnicy, trzymając się za ręce, utrudniają w ten sposób usunięcie z miejsca demonstracji. (za Komentarz do art. 224 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks Karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.) Typ czynu zabronionego określony w art. 224 § 2 k.k. jest przestępstwem bezskutkowym. Dla dokonania tego przestępstwa wystarczające jest wypowiedzenie groźby bezprawnej lub zastosowanie przemocy motywowane chęcią osiągnięcia określonego w przepisie celu. Osiągnięcie tego celu, tj. zmuszenie funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej do określonego postępowania, jakkolwiek ma wpływ na stopień społecznej szkodliwości zachowania sprawcy, nie stanowi znamienia komentowanego typu czynu zabronionego. Kwestia strony podmiotowej typu czynu zabronionego opisanego w art. 224 § 2 k.k. została tam jednoznacznie określona. Jest to przestępstwo umyślne, które można popełnić działając wyłącznie z zamiarem bezpośrednim (tzw. przestępstwo kierunkowe).

Zastosowanie przemocy wobec funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej wiąże się niejednokrotnie z naruszeniem nietykalności cielesnej tych podmiotów, a jeżeli przemoc ta stosowana jest (czego wymaga realizacja znamion typu z art. 224 § 2 k.k.) w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej, to jest to równoznaczne z naruszeniem nietykalności w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, co przesądza realizację znamion z art. 222 § 1 k.k. Tak więc bardzo często występować będą sytuacje, w których zachowanie sprawcy wypełniać będzie znamiona obu wskazanych powyżej typów czynów zabronionych. Mamy tu do czynienia wtedy z właściwym zbiegiem przepisów i koniecznością zastosowania kumulatywnej kwalifikacji. (za Komentarz do art. 224 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Cwiakalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.) .

Natomiast przepis art. 64 § 1 k.k. stanowi iż jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W ujęciu art. 64 § 1 k.k. recydywa szczególna w typie podstawowym zachodzi, gdy sprawca, skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślnie popełnia przestępstwo podobne do tego, za które był już skazany. Treść tego przepisu nie pozostawia żadnej wątpliwości, że podstawą zakwalifikowania czynu jako popełnionego w warunkach recydywy szczególnej nie może być skazanie za przestępstwo nieumyślne, ale może to być przestępstwo z winy kombinowanej umyślno-nieumyślnej, w którym czyn zabroniony popełniony jest umyślnie a nieumyślność dotyczy jedynie jego następstwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2002 r., V KKN 404/01, Orz. Prok. i Pr. 2003, nr 3).

W powyższej sprawie oskarżony R. K. wypełnił wszystkie znamiona czynu z art. art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. opisanego w pkt. 3 i 5 wyroku . Oskarżony R. K. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) stosował

przemoc polegająca na kopaniu i szarpaniu za umundurowanie oraz groźbę pobicia w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji st. post. W. B. do zaniechania prawnej czynności służbowej. Następnie oskarżony R. K. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) w Komisariacie Policji w N. ponownie stosował groźbę pobicia w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji st. post. W. B. do zaniechania prawnej czynności służbowej. Oskarżony R. K. obejmował swoją świadomością, iż jej działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszom publicznym jakim są policjanci zgodnie z treścią art. 115 § 13 pkt. 7 k.k. oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariuszy obowiązków służbowych.

Dla dokonania przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. wystarczające jest wypowiedzenie groźby bezprawnej lub zastosowanie przemocy motywowane chęcią osiągnięcia określonego w przepisie celu. Działanie oskarżonego R. K. odnośnie czynów opisanych w pkt. 3 i 5 wyroku spełnia tą przesłankę. Należy zauważyć iż osiągnięcie tego celu, tj. zmuszenie funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej do określonego postępowania, jakkolwiek ma wpływ na stopień społecznej szkodliwości zachowania sprawcy, nie stanowi znamienia komentowanego typu czynu zabronionego. Fakt ten potwierdzają zeznania świadków: W. B. (k. 9, k. 13 v, k. 47 v i k. 231-232) i T. E. (k. 15-16 v i k. 244-245) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę. Należy wskazać iż zeznania tych świadków nie potwierdziły wersji przedstawionej przez oskarżonego R. K. w jego wyjaśnieniach w których opisał jak zachowywał się wobec pokrzywdzonego W. B..

Wyrokiem łącznym z dnia 08 sierpnia 2012 r. sygn. akt. II K 136/12 Sąd Rejonowy w Słubicach II Wydział Karny połączył między innymi kary wymierzone skazanemu R. K. wyrokami sygn. akt VI K 76/08 za czyn z art. 278 § 1 k.k. i sygn. akt II K 261/08 za czyn z art. 280 § 1 k.k., z art. 282 k.k., z art. 189 § 2 k.k. i z art. 217 § 1 k.k. wymierzył skazanemu R. K. karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. R. K. karę pozbawienia wolności orzeczoną tym wyrokiem łącznym odbył w okresie od 20 lipca 2012 r. do 04 lutego 2014 r. (k. 292-295 i k. 343-344). Oskarżony R. K. był więc skazany za przestępstwa umyślne między innymi z art. 280 § 1 k.k., art. 282 k.k., art. 217 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności i popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. - podobne do przestępstw za które był skazany.

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego R. K. co do popełnienia przez niego czynu z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. opisanego w pkt. 3 i 5 wyroku nie budzą wątpliwości.

Natomiast zgodnie z treścią art. 242 § 1 k.k. karze podlega kto uwalnia się sam, będąc pozbawionym wolności na podstawie orzeczenia sądu lub prawnego nakazu wydanego przez inny organ państwowy. Przedmiotem ochrony jest zapewnienie prawidłowego i zgodnego z prawem wykonania orzeczenia sądu lub prawnego nakazu wydanego przez inny organ państwowy, którym zgodnie z prawem pozbawiono wolności daną osobę (Kunicka-Michalska (w:) Wąsek II, s. 256). Jak zauważył SN w wyroku z dnia 5 października 2000 r., II KKN 31/00, Prok. i Pr.-wkł. 2001, nr 4, poz. 3, dobrem chronionym przez art. 242 § 2 k.k. „analogicznie jak w wypadku samouwolnienia (art. 242 § 1 k.k.) jest funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, którego interes narusza sprawca, utrudniając wykonanie orzeczenia w części pozbawienia wolności”. Sprawcą tego przestępstwa może być osoba pozbawiona wolności (przestępstwo indywidualne), jednakże nie chodzi tu jedynie o osobę odbywającą karę pozbawienia wolności, ale również tymczasowo aresztowanego, odbywającego karę aresztu za wykroczenie, karę aresztu wojskowego, zatrzymanego przez Policję (art. 244 k.p.k.), osobę, wobec której zastosowano areszt ekstradycyjny (art. 603a, 605 k.p.k.). Nie są osobami pozbawionymi wolności w rozumieniu art. 242 k.k. sprawca zatrzymany na gorącym uczynku (art. 243 § 1 i 2 k.p.k.) ani też osoby umieszczone w schronisku dla nieletnich, policyjnej izbie dziecka czy w zakładzie poprawczym (Marek, Komentarz, s. 530-531; Górniok (w:) Górniok i in., t. 2, s. 313). Jak słusznie zauważył SA w Krakowie: „Występek z art. 242 § 1 k.k. nie ma charakteru trwałego. Dla dokonania go wystarczające jest zerwanie więzów straży, to jest odzyskanie przez sprawcę wolności choćby na krótko. Czas trwania tego stanu, sposób uwolnienia się, skutki zachowania sprawcy itd. nie są znamienne; należą do okoliczności określających treść materialną przestępstwa, znaczącą dla wymiaru kary, ale nie dla bytu przestępstwa” (wyrok z dnia 1 lipca 1999 r., II AKa 111/99, Prok. i Pr.-wkł. 1999, nr 11-12, poz. 16). Przestępstwo samouwolnienia jest przestępstwem umyślnym, które może być popełnione z zamiarem bezpośrednim (tak Kunicka-Michalska (w:) Wąsek II, s. 272). Według Szewczyk występkę z § 1, 2, 3 mogą być popełnione zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym, a typ kwalifikowany z § 4 - tylko z zamiarem bezpośrednim (Szewczyk (w:) Zoll II, s. 1093). Górniok uważa, że strona

podmiotowa obejmuje umyślność w obu postaciach (Górniok (w:) Górniok i in., t. 2, s. 313), zdaniem Marka zaś samouwolnienie się jest przestępstwem umyślnym, wymagającym w zasadzie działania w zamiarze bezpośrednim, natomiast do nieusprawiedliwionego przekroczenia terminów określonych w art. 242 § 2 i 3 k.k. wystarczy zamiar ewentualny (Marek, Komentarz, s. 532). (za Mozgawa Marek (red.), Kodeks karny. Komentarz, wyd. VII).

W powyższej sprawie oskarżony R. K. wypełnił wszystkie znamiona czynu z art. 242 § 1 k.k. opisanego w pkt. 6 zarzutów aktu oskarżenia . Oskarżony R. K. w dniu 22 kwietnia 2014 r. w miejscowości N. przy ul. (...) w Komisariacie Policji w N. , będąc pozbawionym wolności na podstawie protokołu zatrzymania osoby sporządzonego przez funkcjonariusza Komisariatu Policji w N. mł. asp. T. E. , uwolnił się sam podczas przeprowadzania czynności doprowadzania . Należy wskazać iż sprawcą czynu z art. 242 § 1 k.k. może być osoba zatrzymana przez Policję (na podstawie art. 244 k.p.k.). Tym samym oskarżony R. K. działając umyślnym z zamiarem bezpośrednim jako osoba pozbawiana wolności – zatrzymana przez Policję na podstawie art. 244 k.p.k. dokonał samo uwolnienia i uciekł z Komisariatu Policji w N. gdzie został doprowadzony celem wykonania z nim czynności procesowych . Tak więc działanie oskarżonego R. K. realizuje znamiona czynu z art. 242 § 1 k.k. . Ponownie należy wskazać iż występki z art. 242 § 1 k.k. nie ma charakteru trwałego. Dla dokonania go wystarczające jest zerwanie więzów straży, to jest odzyskanie przez sprawcę wolności choćby na krótko. Czas trwania tego stanu, sposób uwolnienia się, skutki zachowania sprawcy itd. nie są znamienne; należą do okoliczności określających treść materialną przestępstwa, znaczącą dla wymiaru kary, ale nie dla bytu przestępstwa (tak wyrok z dnia 1 lipca 1999 r., II AKa 111/99, Prok. i Pr.-wkl. 1999, nr 11-12, poz. 16). Zachowanie oskarżonego R. K. niewątpliwie wypełnia te przesłanki . Fakt ten wynika wprost z zeznań świadków : W. B. (k. 9 , k. 13 v , k. 47 v i k. 231- 232) , B. K. (2) (k. 17v i k. 232) , T. E. (k. 15-16 v i k. 244- 245) i M. B. (k. 333-334) , oraz wyjaśnień oskarżonego R. K. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy wskazać iż oskarżony R. K. przyznał się do popełnienia tego czynu .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego R. K. co do popełnienia przez niego czynu z art. 242 § 1 k.k. opisanego w pkt. 6 wyroku nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu R. K. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące. Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego M. N. czynów przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonych dobra oraz okoliczności działania oskarżonego. Oskarżony R. K. naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest prawo i niezakłócona działalność organów państwowych i samorządu terytorialnego oraz ich funkcjonariuszy. Ponadto oskarżony R. K. był już karany i za czyny opisane w pkt. 3 i 5 wyroku odpowiadał w warunkach art. 64 § 1 k.k. (k. 292-295 i k. 343-344).

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia wobec oskarżonego R. K. okoliczności łagodzących .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu R. K. : za czyn opisany w pkt. 1 zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 4 (czterech) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie, za czyn opisany w pkt. 2 zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie, za czyn opisany w pkt. 3 wyroku stanowiący przestępstwo 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. 37a k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie, za czyn opisany w pkt. 4 zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 4 (czterech) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie, za czyn opisany w pkt. 5 wyroku stanowiący przestępstwo 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. 37a k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie oraz za czyn opisany w pkt. 6 zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 242 § 1 k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze

4 (czterech) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego R. K. karę łączną biorąc za podstawę kary ograniczenia wolności orzeczone w punkcie 1 , 2 , 3 , 4 , 5 i 6 wyroku i wymierzył oskarżonemu R. K. karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku , polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydzieści) godzin miesięcznie;

Orzeczona wobec oskarżonego R. K. łączna kara ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku , polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winny spełnić wobec oskarżonego R. K. funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy .

Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata J. K. (1) kwotę 797,04 zł (siedemset dziewięćdziesiąt siedem złotych cztery grosze) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego R. K. pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego R. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę jego sytuację majątkową .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.